

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

13. De lege Euangelica, qua[m] in eodem sermone Christus promulgauit,
& perfectione ad quam illa nos euebit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

actionibus sibi complacent; sed ad vitæ perfectæ celsitatem contententes suosque proximos ad eandem promouere conantes, cum multis aliis supernam ciuitatem amplificaturi conscendant. O æterna *k Sapien-* *k Prou. 9. 3.*
tia, quæ ancillas tuas, animas scilicet Prædicatorum mittis, vt homines vocent ad arcem, & ad mœnia ciuitatis, eos ad Christianæ perfectionis altitudinem exhortantes: voca etiam me efficaciter, vt prior eandem ego conscendam; & virtutem impertire, vt alij permulti ad eandem, me vocante, perueniant, quo tu ab omnibus semper glorificeris. Amen.

MEDITATIO XIII.

DE LEGE EVANGELICA
 quam Christus Dominus in sermone montis promulgauit; de eiusdem excellentijs, & perfectionis, ad quam nos eleuat, præstantia.

PUNCTVM I.

BSERVANDVM primam, Christum Dominum nostrum Evangelicæ suæ legis promulgationi præmississe, quanti esset naturalis, quæ in Moyse & prophetarum libris declarata erat, æstimanda; qualeq; ipse circa eandem officium esset in mundo præsti-

præsti-

a Matt. 5. 18 præstiturus, cum dixit: *a Non veni solvere le-*
S. Aug. lib. gem, sed adimplere. Quod tribus modis præsti-
1. de serm. tit exactissimè.

Domini in monte c. 14.
S. Chryf. ho. 10. in Mat.
 I.
 PRIMVM: quia non venit è cælo vt vitæ suæ laxitate, & libertate carnis legem ipsam, instar eius, qui nulli legi astrictus esset, transgrederetur; nec venit vt secum ipse aut cum suis in ea dispensaret: sed venit potius, vt exactissimâ in seipso custodiâ, omnibus discipulis suis ad eandem exemplo esset. Quamobrem ad eius imitationem & ego dicam: Non veni in mundum, vt iuxta meam voluntatem vitam ducens, Dei voluntatem calcem, eiusque legis iugum assulatim concidam; sed vt me eidem subiiciens, integram seruem: nec ad Religionem accessi, vt propriam; sed vt diuinam sequerer voluntatem, quæ instituti mei Regulis continetur. Si enim Deus meus & supremus Legislator, etiam si supra legem ipsam esset, seipsum tamen eidem subiecit, venitque de cælo, vt eius iugum super se tollendo quanti eam faceret nos doceret: quid magnum fecero, si eidem me subieceros quantæ verò impudentiæ fuerit, si eandem excussero.

II.

a Mat. 5. 19 VENIT deinde adimplere legem in iis quæ illa promittebat; idque ad eò exactè vt assue-
 raret: *b Amen dico vobis: donec transeat calum*
& terra iota vnum vel vnus apex non prateri-
bit à lege: donec omnia fiant. Certus itaque ac securus esse possum, Deum ex parte sua, quicquid in lege promisit, etiam si minimum vi-
 deatur,

deatur, impleturum: sicut ipse Christus impleuit, reque ipsa executus est, quicquid de ipso reuelatū & promissum erat, quo me pro uocat exemplo ad omnium ipsius mandatorum exactam obseruationem, non maiorum tantum, sed minimorum etiam, quæ iota characterum minimo significantur; omni etiam adhibito conatu, ut in ea obseruatione omnes complectar circumstantias, modosq; perfectionis, quos ipsa madata in se continēt, qui apice characteribus adiuncta significantur.

VENIT deniq; de coelo ita legem implere, ut perfectionē, quæ in ea desiderabatur, adijceret: tum eius peccatis amplius explicatis, tum admirandis consiliis ei adiectis: gratiāq; suā internē ad omnia implenda communicatā. O legislator supreme, quantas possum maximas ago gratias, quod tot modis legem ipse tuam impleueris: adiuua me gratiā tuā, ad id quod mihi præcipis ita explendum, ut in me ipse impleas quod promittis.

PUNCTVM II.

CONSIDERANDAE sunt deinde celebres duæ sententiæ siue conclusiones, quas colligit Christus ex dictis. Prima est: *a Qui ergo soluerit vnum de mandatis istis minimis, & docuerit sic homines, minimus vocabitur in regno cælorum, tam videlicet in militanti quam in triumphanti Ecclesia. Quibus verbis id nobis indicat; esto reliqua seruem mandata, si vel vnicum ex minimis*

fuero

III.

I.

a Mat. 5.20

fuero transgressus, futurum me minimum, hoc est contemptum, & vili æstimandum in regno cælorum: ac porrò ab eo excludendum tanquam eo indignum: sicut fuit Adamus è paradiso eiectus, ob vnicum præceptum violatum. *b Qui enim vel in vno offendit, transgressor factus est legis, & iniuria afficit legislatorem, qui omnia seruanda constituit; & charitatem destruit, qua omnia illa colligantur; ideoque cœlestia omnia bona amittet, atque*

b Jac. 2. 10. 21.

II.

si omnia fuisset transgressus. Quod si mandatum ex minimis illis sit, quæ non obligant sub culpa lethali, qui tamen studio & malitiâ illud transgredietur, erit etiam in virtute minimus, quod parui fecit, quod Deus mandauit: debebat enim aduertere, etsi materia esset parua, mandantem tamen esse magnum; nec à magnitudine sua alienum ducere etiam parua mandare: ideoque vel hoc nomine non esse leuem censendam iniuriam, quæ ei dum talis materia contemnitur, irrogatur. & quoniam victor semper censetur victo superior; qui à re minima superatur, minimus esse censetur; habebitque in eo locum Sapientis illa sententia: *c Qui spernit modica, paulatim decidet ad grauiora.*

c Eccl. 19. 2.

III.

TERTIÒ, si non solùm aliquod mandatum quis transgrediatur, sed alios etiam ad idem faciendum verbo aut exemplo induxerit, erit quoque minimus in Regno cælorum, ac porrò excludetur ab eo, duplici nomine, quod videlicet sibi & alijs fuerit iniquus.

TER.

ALTERA sententia est: *d Qui autem fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in Regno cælorum.* Qua sententiâ docemur, sanctitatis & excellentiæ in virtute, premii que quod ei respondet in Regno cælorum, mensuram esse ipsam diuinæ legis obseruantiam: cuius sunt duo gradus: alter est eam facere; alter eandem docere. Facere consistit in tota lege, quoad magna & parua eius mandata, nullo omnino prætermissio, obseruanda, sicut prædictum est; Docere autem, in persuadendis alijs, idem ut præstent. Qui secundus gradus primo est præstantior: coniunxit tamen Christus vtrunque, ad eorum connexionem insinuandam: quatenus secundus non facit magnum docentem; nisi & ipse etiam faciat: primus verò, quatenus re ipsa facit, docet etiâ exemplo; paratus interim etiam verbo docere, si Deus id iusserit, ratione status & officij, quo fungitur; aut iuxta legem & dictamen charitatis. & qui hac ratione docet, est valde magnus inter cæli magnates. Quia non est excellentia maior, quam Dei imitatione bonum esse & in seipso perfectum; aliosque adiuuare, ut & ipsi boni sint atque perfecti. ut in proximo puncto dicetur.

PUNCTVM III.

CONSIDERA tertio perfectionis altitudinē, ad quam discipulos suos Christus exhortatur. est enim altissima quæ in hac vita possit obtineri, sicut iucundissimis illis verbis: *a estote ergo perfecti, sicut Pater* a Mat. 5. 48

III. Part. Medit.

M

vester

vester caelestis perfectus est; ipse Christus aperuit.

I.

CVIVS perfectionis ut praestantiam intimè penetrare possim, perpèdam, Dei Domini nostri perfectionem in tribus consistere. *Primum* est quod omni culpa defectuque ita careat, ut mali quippiam, aut quod à sua bonitate & sanctitate degeneret, eum facere sit impossibile. *Secundum* quod virtutes omnes & perfectiones, quas vel imaginari possumus complectatur, nulla prorsus ommissa. Nam omnes, quae in creaturis reperiuntur, & aliae innumerae quas nos cogitatione assequi non possumus, in ipso creatore simul inveniuntur unitae. *Tertium* est, quod oēs & singulas huiusmodi perfectiones habeat in summa, quae possibilis sit excellentia. Non itaque potest cogitari sapientia maior, aut bonitas, & charitas, quam sit ipse Deus: quia est infinitè sapiens, bonus, & charitate plenus: & idem de perfectionibus reliquis esto iudicium.

II.

Ex quo efficitur, Deum, ut qui sit in se perfectissimus, vehementer in id propendere, ut omnia sua opera sint etià perfecta, & modo suo participant infinitam eius perfectionem, homines praecipuè, quos ad imaginem & similitudinem suam condidit. Ex hoc enim eius desiderio profectum est id, quod nobis Christus dixit. *Estote perfecti, sicut Pater vester caelestis perfectus est:* quasi dicere nobis velle videatur: Nolite mediocri quadam puritate, & sanctitate esse contenti; nec perfectionis vestrae exemplar Abrahamium, Moysen, aut Prophetam aliquem vobis constituite; nec solum Ange-

los, Cherubinos, aut Seraphinos; sed infinitæ perfectionis exemplar vobis proponite, vt ad illius imitationem, quàm possitis maximam perfectionem assequi contendatis: hoc autem exemplar sit Pater vester cœlestis, cui tanquam filij, in tribus illis, quæ infinita eius perfectio complectitur, quàm simillimi esse studeatis. Gratiastibi fili Dei viui, pro tanto fauore, quo adoptiuos prosequeris filios, dum eos exhortaris, vt perfecti sint sicut est tuus Pater cœlestis. Illustra me ò superne Magister, vt quam mihi commendas perfectionem agnoscam; accende, vt eam amem; & ita corrobora vt eam quæram & assequar. Amen.

HINC seruentia concipiam proposita, Dei perfectionē imitandi: *Primum* studendo omnem culpam cauere, non lethalem modò, sed vel leuissimã, quoad poterò, iuxta illud, quod ipse Deus populo suo dixit: *b Perfectus eris & b Deut. 18. 13 absq; macula cum Domino Deo tuo. Deinde*, oēs virtutes assequi contendendo, easdemq; summa qua poterò intentione exercenda, non eas tantum, quæ sunt sub præcepto; sed eas etiam, quæ cadunt sub consilio: siquidē cœlestis meus Pater non solùm quæ ad vitam transigendam sunt necessaria tribuit; sed multa etiam alia, quæ adferunt voluptatem. *Tertio* easdem virtutes excellentissimo quo poterò modo exercendo, ita vt amor Dei meus eas omnes habeat qualitates & circumstantias, quæ in ipso præcepto exprimuntur, c vt ex toto scilicet c Deut. 6. 5.

III.

fit corde meo, ex tota anima mea, & ex tota fortitudine mea: & obedientia mea, humilitas, & patientia in omnibus gradibus sint perfectæ, quos habere possunt, procurando, ut Apostolus ait, d vt charitas mea magis ac magis abundet, vt probem semper potiora. Et quoniam charitas terminum augmenti sui non habet, desiderium meum esse debet, semper in ea crescere. O anima mea: siquidem exemplar quod imitandum habes, & tibi proponis, infinitum est, & quantumuis illud imiteris, adhuc supererit infinitum quod imiteris, imitare quam potueris maximè, vt maximè ad eam perfectionem accedas. O Pater amatissime, qui iubes me perfectum esse, sicut tu perfectus es: da mihi quod iubes, vt præstem quod tu desideras.

d Phil. 1. 9.

S. Tho. 2. 2.

q. 24. a. 7

PUNCTVM IV.

CONSIDERANDA hic est superna Evangelicæ legis, quam Christus promulgavit, perfectio, vt *essemus perfecti sic ut Pater eius celestis perfectus est.* expendentes etiam legem hanc complecti, in quibus ea Dei perfectioni assimilatur.

I.

S. Tho. 1. 2.

q. 108. a. 3.

c. 4.

PRIMUM est, quòd omnem culpam, siue magna ea sit, siue parua, prohibeat, vsque ad verbum otiosum, nullum prorsus defectum admittens. Et quòd magis nos à culpis remoueat, etiam à rebus valdè paruis, & à quibus vis superfluis affectionibus, quæ illarum occasio esse potest.

se pos.

se possunt, nos monet abstinere; sicut olim Nazareos iubebat: a à vino & omni quod inebriare potest, abstinere: quicquid ex vna exprimitur non bibere: vnas recētes siccāsq; & quicquid ex vinea esse potest ab vna passa vsque ad acinum non comedere: idq; iubebat totum, quod ab ebrietate remotiores essent. Quod facile animaduertemus, si per aliqua mandata ex iis quæ Negatiua dicuntur discurramus. Nam in secunda Decalogi, quod à malo iurando lōgissimè distemus, iussit Christus Dominus: b non iurare omninò, nec quidem per caput tuū, quia non potes, inquit, vnum capillum album facere aut nigrum. sit autem sermo vester, est, est; non, non: quod autem his abundantius est, à malo est. aut periculosum & imperfectū erit, nisi grauis id necessitas exigat. In quinto præcepto, vt nos ab occidēdo proximo arceret, omnem prohibuit iniuriam eidem inferri, c omnis, inquit, qui vel in corde suo irascitur fratri suo, reus erit iudicio; & qui eidem dixerit: raca; (quod est aliquo externo indicio suam iram prodere) reus erit concilio: & qui dixerit fatue, reus erit gehenna ignis. Quod si ab eodem iniuriā afficiamur. d Ego, inquit, dico vobis, non resistere malo: sed si quis te percusserit in dextram maxillam tuam, præbe illi & alteram. In sexto, ne quid inhonesti admittas, iubet: e Si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum, & projice abs te: & si dextera manus tua scandalizat te, abscinde eā, quod est dicere, vt personā & rem quamcunq; quæ mihi possit esse

a Num. 6 3.

b Mat. 5 36

b Iac. 5. 12.

c Mat. 5. 23.

d Mat. 5. 39

e Mat. 5. 30.

f Luc. 6. 29.
30.

g Psal. 11. 7.

II.

S. Tho. 1. 2.
q. 100. a. 2.

III.

h Mat. 6. 3.

occafio peccandi, etiam si dilecta & preciosa mihi fit, & necessaria esse videatur, à me tamè omninò proijciam. In feptimo, quo nos à rei alienæ furto & vſurpatiõe deterreat, propria iubet largiri: f *Omni, inquit, petenti te tribue: & qui aufert qua tua ſunt, ne repetas: & qui veſtimentum aufert, etiam tunicam noli prohibere.* O legis Euangelicæ puritatem! legè verè dignam puriſſimo Deo! verè Domine: g *Eloquia tua caſta; argentum igne examinatum, probatū terra purgatum ſeptuplum!* Vtinā perfectè illa ſeruarem, vt à leptè, vitiis purgatus, & ab omni imperfectione liber exiſterem!

SECUNDA legis Euangelicæ excellentia eſt, quod ſeſe ad imperandum & ſuadendū omne genus virtutum extendat, tam theologicarū, quàm mortalium, erga Deum, noſipſos, & proximos: vt qui eā cuſtodit, omnibus ſit ornatus virtutibus, quæ ipſum apud creatorem ſuū ornare poſſunt; & quæ carnis propriæ domant paſſiones, eamque ſpiritu ſubijciunt; & quæ omnia iuſtitia & miſericordiæ opera erga proximū implent. His tertiam addit excellentiam, quod eaſdem virtutes doceat in ſummo perfectionis gradu, qui ſit in hac vita poſſibilis. Nā eſſe non poteſt profundior humilitas, magis heroica patientia, admirabilior obedientia, perfectior charitas, quā lex hæc noſtra doceat. Quæ enim purior in rebus agendis intentio eſſe poteſt, quàm ita opera noſtra bona abſcōdere, vt h *neſciat ſiniſtra manus quod dextra,* vt Deo placeat efficit: Et quæ charitas

Dei

Dei perfectior, quam si i *ex toto corde, ex tota* i Luc. 10. 27
anima, ex omnibus viribus, & ex omni mente i Deut. 6. 5.
tua Deum diligas? Quæ etiam maior erga pro-
 ximum charitas, quam quæ etiam se ad inimi-
 cos diligendos extendit. k *Ego autem, inquit,* k Mat. 5. 44
dico vobis: diligite inimicos vestros, & benefaci-
te ijs, qui oderunt vos, & orate pro persecuten-
tibus & calumniantibus vos: vt sitis filij Patris
vestri, qui in caelis est, qui solem suum, oriri fa-
cit super bonos & malos, & pluit super iustos &
iniustos. Ex quibus sententiam illam superius
 positam conclusit: *Estote ergo vos perfecti sic-*
ut Pater vester caelestis perfectus est. O Pater
 caelestis, qui perfectissimam tuam in nos cha-
 ritatem ostendisti, dum Iustitiæ solem Filiū
 tuum pro nobis omnibus nasci, eiusque do-
 ctrinæ pluiam omnibus communicari feci-
 sti, conferendo hac ratione etiam inimicis e-
 ius summum, quod poteras, bonum ad eorum
 remedium: concede mihi infinitam tuā cha-
 ritatem, cū omnibus eius excellentijs & vir-
 tutibus imitari, eo modo, quem in sancta tua
 lege præscripsisti, quò easdem & earum per-
 fectiones consequi valeamus. Amen.

Ex his concludam, præcipuum meum in
 Christiana & religiosa vita finē in eo esse de-
 bere vt legē euang. in tribus illis prædictis re-
 bus q̄ exactissime fieri poterit, custodiā, illius i 1. Tim. 1. 5
 memor, q̄ S. Apost. dixit: *In finis præcepti est cha-*
ritas de corde puro ab omni culpa, & consciētia
bona, virtutum omnium operibus exornata; &
fide non ficta fideliter videlicet, donec earum

culmen obtineatur, eas assequi contendendo;
 in Ro. 12. 2. & studendo, ut idem moriet, in probare & exequi
 qui Dei voluntatem bonam, beneplacentem, & perfectam. & hac ratione perfectus euadam.
 in 1. Ioh 2. 5. Nam, ut S. Ioannes ait; n qui seruat verbum eius
 in Ro. 13. 10. IESV Christi, verè in hoc charitas Dei perfecta
 S. Tho. 2. 2. est, ac tota porro Christiana perfectio: o plenitudo enim legis, ait Apost. est dilectio.
 q. 184. a. 1.

MEDITATIO XIV.
 CIRCA PRECATIONEM
 Dominicam.

S. Tho. 2. 2.
 q. 83. a. 9.
 Mat. 6. 9.
 Luc. 11. 2.

In hoc sermone montis docuit etiam Christus Dominus discipulos suos Orationem, quam Dominicam appellamus: quæ inter omnes orationes præcipuum merito locum propterea obtinet, quod à supremo orandi Magistro, & ut nos doceret coelestem patrem orare, fuerit instituta. Quam obrem singula eius verba meditando expèdemus, iuxta modum circa verba orandi, in 1. partis Introd. §. 9. positum.

CONTINUVS ergò in Dei Trin. & vnius còspectu, ad quæ oratio hæc dirigitur (quanuis ad singulas Trinit. personas dirigi etiam possit) Christo Domino humiliter supplicabo, ut cœlesti suo lumine animam meam illustrare; & amoris sui igne accèdere dignetur: ut veritates & excellèntias spirituales, quas breui hac oratione còplexus est, sentiã; & rectè ea perere attingam,